

Matilda's ogen wennen snel aan de donkerte om haar heen.
Ze ziet drie dichte deuren.
Op haar tenen sluipt ze naar de verste deur en legt haar oor ertegenaan.
'Boing boing boing,' hoort ze keihard.
Dat is geen toon, maar het bonzen van haar eigen hart!
'Pfoe,' ademt ze hard uit.
Matilda is niet bang, maar spannend is het wel.

Ook achter de tweede deur hoort ze geen toon.
Nu is er nog één deur over.
Ze buigt haar hoofd ernaar toe.
'Ploinkediplink plinkediploink.'
Van schrik stapt ze achteruit.
Wat klinkt dat opeens dichtbij. En zo opgewonden.
En hoort ze het goed?
Zijn het nu twee tonen? En roepen die haar?
'Kom toch bij mij.'
'Kom er maar bij.'

